

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Blázy László ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a dr. Puskás Attila ügyvéd által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen tulajdonjog megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. július 5. napján meghozott 17.P.29.572/2003/92. számú részítélete ellen a felperes részéről 94. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés, annak 95. és Pf/3. sorszám alatti indokolása folytán meghozta az alábbi

részíteletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részíteletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy a döntéssel - helyesen - a felperesnek a **b.-i T. út 5. számú ingatlan** tulajdonjogának megállapítása iránti keresete került elutasításra.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 125.000 (Százhuszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

A részítelet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felek 1979. évben házasságot kötöttek, amelyből 1980-ban **E.**, 1982-ben **N.** utónevű gyermekeik születtek. Az 1990 júniusában jogerős ítélet a házasságot felbontotta, a felek megállapodása alapján a nagyobbik gyermek az alperes, a kisebbik a felperes gondozásába került. A felperes a család újbóli egyesítése az életközösség helyreállítása érdekében folyamatosan kereste az alperest. A felperes 1993. január 28-án a földhivatalhoz be nem nyújtott adásvételi szerződést kötött a **b.-i T. út 5. számú ingatlanra**, a vételárat kiegyenlítette. A felek 1993. április 30-án újból házasságot kötöttek, májusban az ingatlanba beköltöztek. Az 1993. augusztus 9-én az ingatlanra kötött újabb adásvételi szerződés alapján a házastársak azonos arányú tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezték.

Az alperes az 1999. április 8-án előterjesztett keresettel kérte a házasság felbontását. Hivatkozása szerint a házasság megromlásához a felperes ellentmondást nem tűrő, csak saját akaratát érvényesítő, mások véleményét semmibe vevő, kötekedő természete vezetett. 1999. év elején az ingatlanból elköltözött, majd harmadik személlyel tartós kapcsolatot létesített. A felperes a

házasság felbontását ellenezte, állította, hogy az alperest és gyermekeit nagyon szereti, az alperes kapcsolatát átmeneti jellegűnek minősítette. A **Budapesti** II. és III. Kerületi Bíróság a 2002. július 6-án hozott 11.P.III.21.129/1999/9. számú ítéletével a házasságot felbontotta. A bizonyítási eljárás, az alperes anyjának tanúvallomását értékelve megállapította, hogy a házasság a felperes ellentmondást nem tűrő, kötekedő, viselkedését nem kontrolláló magatartása miatt romlott meg. A felperes fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a házasság megromlására bizonyíték nincs, az alperes előadása, az érdekelt tanú vallomása nem igazolja a családi életre való alkalmatlanságát. A Fővárosi Bíróság a 2001. május 8-án hozott 50.Pf.28.871/2000/7. számú jogerős ítéletével a kerületi bíróság ítéletét helybenhagyta. Indokai szerint az alperes által sérelmezett magatartást a felperes saját előadása is alátámasztotta, az életközösség hosszabb ideje megszakadt, az alperes tartós párkapcsolatban él, a felperes folyamatos békülési kísérletei elől elzárkózik, és végleges a házasság felbontására irányuló szándéka.

A felperes a részítélettel elbírált keresetében elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy a T. úti ingatlan a Csjt. 28. § (1) bekezdés a) és d) pontjaiban foglaltak alapján a különvagyona, másodlagosan az alperes nevén álló ½ tulajdoni illetőség szerzésének jogcíme ténylegesen a Ptk. 579. § (1) bekezdés szerinti ajándékozás. Az ajándékot a Ptk. 582. § (3) bekezdésére hivatkozással visszakövetelte. Tényelőadása szerint az ingatlanhányad ajándékozására a tartós, egy életre szóló házasságra vonatkozó feltevés vezette, amely a házasság felbontásával véglegesen megghiúsult.

Az elsőfokú bíróság az 59. sorszámú részítéletével a tulajdonjog megállapítása iránti keresetet, valamint a házasságkötést megelőző élettársi kapcsolat megállapítása iránti viszontkeresetet elutasította. A Fővárosi Ítéltábla az 1.Pf.20.073/2007/5. számú végzésében az elsőfokú bíróság részítéletének fellebbezett, a tulajdonjog megállapítására irányuló keresetet elutasító rendelkezését hatályon kívül helyezte. A 77. sorszámú elsőfokú részítélet az ajándék visszakövetelése iránti keresetet elutasította. A Fővárosi Ítéltábla az 1.Pf.21.075/2008/3. számú végzésével a Pp. 252. § (2) és (3) bekezdésének alkalmazásával a részítéletet hatályon kívül helyezte és részletes iránymutatással az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

Az elsőfokú bíróság a 92. sorszámú részítéletében az ajándék visszakövetelése iránti keresetet elutasította, és a felperest 550.000 forint + áfa perköltség megfizetésére kötelezte.

A megállapított tényállás szerint a felperes 1992 októberében több, az alperesnek szóló levelében leírta, hogy bármilyen kompromisszum megkötésére hajlandó, és bárhova elköltözik a család egyesítése érdekében. Az alperes azt a feltételt szabta, hogy költözzenek el G.-ről. A felperes 1992 őszén felkereste dr. N.Z. ügyvédet azzal, hogy B.-n kíván ingatlant vásárolni. Az ügyvéd a perbeli ingatlant ajánlotta, amelyet a felek megtekintés után megfelelőnek találtak. A felperes az ingatlan vételárát a gödöllői családi ház, a Mercedes típusú személygépkocsi eladásából,

édesanyja ajándékából és az alperessel közösen felvett baráti kölcsönből finanszírozta.

A felek második házassága eleinte kiegyensúlyozottnak volt mondható, majd fokozatosan megromlott. A felperes az életvezetésére irányadó elveket a családtagjaitól is megkövetelte, ez az alperesben, és a felek nagyobbik lányában erős ellenérzést keltett. Az alperes eleinte a családi élet békéje érdekében toleránsabb volt, az **E.** utónevű gyermek lázadt. A felek között nevelése kérdésében viták voltak, a felperes szigorúbb, az alperes megengedőbb volt.

A felperes ellentmondást nem tűrő személyisége és ennek következményeként az alperessel szemben tanúsított magatartása volt házastársát az életközösség megszakítására indította. 1999 januárjában az alperes a nagyobbik gyermekkel **R.K. v.-i** ingatlanába költözött. A helyi benzinkútnál megismerkedett az ott dolgozó **M.L.-el**, és rövid időn belül közelebbi kapcsolatot létesítettek.

Az alperes személyes meghallgatása során részletesen feltárta, hogy a felperes ígérete ellenére magatartásán nem változtatott. Indulatos, csak a saját elképzeléseit, elveit erőltető, ellentmondást nem tűrő személyiség, aki a társa és családtagjai megalázása árán is véghezviszi az akaratát. Állítását igazolja a felperes „önismereti vallomás” elnevezésű levele, **R.K.**, **J.B.** és **H.E.** tanúvallomása. Helyesen, a felperes indítványára meghallgatott tanúknak nem volt ismerete a felperes családon belül tanúsított magatartásáról. **B.Á.** és a felperes édesanyja a házasság megromlásához vezető okokról nem tudtak nyilatkozni. Az ingatlanban rövid ideig dolgozó **B.I.** a felperes iránta tanúsított segítőkészségét részletezte, de a család életét folyamatában nem kísérte végig. **W.L.** az alperes elköltözésekor segített, **B.H.** tanúvallomása pedig csak annak megállapítására nyújtott támpontot, hogy a baráti összejöveleken a házastársak között konfliktus nem volt.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a házasság megromlásához az vezetett, hogy az alperes már nem tudta elviselni a felperes uralkodását, öntörvényű, ellentmondást nem tűrő, kötekedő, viselkedését nem kontrolláló magatartását. Télen egy olyan helyre költözött, ahol a fűtés csak jelentős nehézséggel volt megoldható, vállalta ezzel munkahelye elvesztésének lehetőségét és az anyagi bizonytalanságot. A kívülállók előtt nem volt ismert a család élete, az alperes szubjektív tudata, miként élte meg a felperes önjellemző levelében is elismert uralmát, dühkitöréseit. Ezt csak a csatolt naplórészlettel igazoltan, a volt házastársak nagyobbik gyermeke élhette át.

Az elsőfokú bíróság döntően **H.E.** és **J.B.** tanúvallomása alapján megállapította, hogy a házasság megromlásához kizárólag a felperes magatartása vezetett. Nem bizonyított, hogy a házasság megromlását a bontóperi ítélet indokolásában foglalt megállapítástól eltérő ok, az alperes házastársi hűséget sértő magatartása idézte elő. **M.L.** vallomása alátámasztotta az alperes állítását, mely szerint az életközösség megszakítása után létesítettek kapcsolatot. **Sz.Á.** vallomásában az alperes és a tanú volt házastársa megismerkedésének időpontjaként 1998 őszét jelölte meg. Ennek életszerűségét azonban megkérdőjelezi, hogy ekkor a felek közös háztartásban, a perbeli ingatlanban éltek. Nem volt indoka, hogy az alperes rendszeresen **V.-n** tankoljon, emellett **R.K.**, **J.B.** és a felek nagyobbik gyermeke

tanúvallomásában későbbi időpontra tette az alperes és M.L. megismerkedését. Az elsőfokú bíróság utalt arra is, hogy a felperes az alperes házastársi hűséget sértő magatartására csak a második hatályon kívül helyező végzés meghozatalát követően hivatkozott. Az ajándékozásra okot adó feltevés végleges meghiúsulása tehát az ajándékozó felperes felróható magatartására vezethető vissza. Erre tekintettel a Ptk. 582. § (3) bekezdése alapján az ajándékba adott $\frac{1}{2}$ ingatlanhányad visszaadására az alperes nem kötelezhető.

A részítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést. Elsődleges fellebbezési kérelmében annak megváltoztatását kereseti kérelmeinek megfelelően kérte. Elsődlegesen annak megállapításával, hogy az ingatlan a különvagyona, az ítéltábla volt házastársa $\frac{1}{2}$ illetőséget adja tulajdonába, és az alperest ennek tűrésére kötelezze. További bizonyítás szükségessége esetére indítványozta az elsőfokú részítélet hatályon kívül helyezését. Másodlagosan, a Ptk. 582. § (3) bekezdése szerinti ajándék visszakövetelése jogcímén kérte az alperes tulajdonaként nyilvántartott ingatlanhányad tulajdonába adását.

Kiemelte, hogy az indokolásra nem szoruló elsődleges kereseti kérelme elbírálatlan, a hatályon kívül helyező végzések sem tartalmazznak erre vonatkozó rendelkezést. Igazolta azt a feltevését, mely szerint azzal a feltevéssel ajándékozta az ingatlan vitatott hányadát az alperesnek, hogy egy életre szól a második házasságuk. A házasság megromlása, a feltevés meghiúsulása terhére nem róható. Az alperes a kifogásolt magatartása ismeretében kötött vele másodszor is házasságot. Az ajándékozásra okot adó feltevését az alperes hiúsította meg azzal, hogy esküvel megerősített ígérete ellenére egy harmadik személyért házastársát, a kisebbik, akkor még kiskorú gyermekét, a családját elhagyta és kezdeményezte a házasság felbontását. Részletes érvei szerint

- Az ingatlan megszerzésében egyedül vett részt, annak kiválasztásában nem vezérelte az alperes igénye, hogy akkor hajlandó a házasságkötésre, ha a felek nem korábbi lakóhelyükön élnek. Téves megállapítás, hogy az ingatlan vételárának egy részét a barátoktól felvett, közös kölcsönből fedezték. A vételárat külön vagyoni vagyontárgyak értékesítéséből befolyt vételárból viselte, a barátoktól csak áthidaló kölcsönt vett fel.

- Az alperes részletes, feltáró előadás helyett félrevezető nyilatkozatot tett. Állításait nem igazolta, elfogadható eseteket nem említett. Az indulatos, ellentmondást nem tűrő magatartásának megnyilvánulásaira érdemben nem nyilatkozott. „Az önismereti vallomás” elnevezésű levelet az alperes diktálta a bontóper alatt, ebben szó sincs arról, hogy a felperes személyiségén, hétköznapi magatartásán változtatna. Az irat szerelmeslevél, amelyben a házasság fenntartása érdekében, az alperes igényének megfelelően az érzelmi kapcsolaton belüli változtatásra tett ígéretet. Soha senkit nem alázott meg, és megalázással nem kényszerítette ki akaratát. Téves megállapítás, hogy az önismereti vallomás teljesen összecseng az alperes előadásával.

- Nincs bizonyíték arra, hogy uralkodó, öntörvényű, ellentmondást nem tűrő, kötekedő, viselkedését nem kontrolláló magatartást tanúsított családon belül. Az ellentmondást nem tűrő akarat érvényesítése éppen az alperes részéről történt. A kifogásolt természete, viselkedése esetén az alperes nyilvánvalóan nem hagyja a

felperesre a kisebbik gyermek nevelését. A gyermekelhelyezésre vonatkozó egyezség jóváhagyásával a bíróság sem minősítette alkalmatlannak a családi együttélésre, a szülői feladatok ellátására. A N. gyermeke apja személyét, magatartását kifejezetten példásnak jellemezte, iskoláit eredményesen elvégezte, és sikeres karriert épített támogatásával. Az alperes nem hivatkozott arra, hogy a második házassági együttélés ideje alatt az első házasságban tanúsított magatartásán változtatott, vagy személyisége megváltozott. A magatartását kifogásoló tanúvallomások nem tekinthetők objektívnek és konkrét esetekkel nem igazolják a vele való együttélés lehetetlenségét. A felek kapcsolatában nem volt jelentősége természetének, ezt igazolja, hogy a második házasság felbontását követően felmerült a harmadik házasság gondolata.

- A részítélet megállapításával szemben B.H.-val a felek napi kapcsolatban voltak, B.I. kétszer egy éves időtartamban a feleknél lakott, egy évig munkaszerződéssel foglalkoztatták. Édesanyja az alperes által is elismert tényekre tett tanúvallomást.

- Nagyon szigorú és ellentmondást nem tűrő, a drog és egyéb ártalmas szerek használatának tiltásában és az érettségi szükségességében volt. Mindkét házasság alatt azonos elvárásokat, követeléseket tartalmazó elvek szerint vezette a saját és a család életét. A külföldön élő N. utónevű gyermek írásbeli nyilatkozatát az elsőfokú bíróság nem értékelte, holott az a terhére rótt állításokat egyértelműen cáfolja.

- Nem bizonyított megállapítás, hogy a második házassága eleinte kiegyensúlyozottnak volt mondható, majd fokozatosan megromlott. Ehhez az alperes új, házasságon kívüli érzelmi kapcsolata vezetett. A külföldön élő tulajdonos, R.K. megbízása alapján az alperes ellenőrizte rendszeresen a v.-i ingatlant. Lehetősége volt arra, hogy a közelben tankoljon, eljárjon a gázpalackok cseréjében, megismerkedjen M.L.-el, akivel a felperes is találkozott az alperes elköltözését követő pár nap múlva az ingatlanban. Házastársa külső kapcsolatát átmeneti jellegűnek minősítette. Az életközösség fenntartása érdekében csak a 2006. október 7-i előkészítő iratban nevesítette, holott M.L. volt házastársától már 1999 februárjában értesült a kapcsolat létesítésének egy-két részletéről. Sz.Á. vallomása az alperes házastársi hűséget sértő magatartását, elköltözésének indokát egyértelműen igazolja, és több tanúvallomás is bizonyította a megismerkedés korábbi időpontját.

- J.B. tanúvallomására döntés nem alapítható, részletes nyilatkozatát papírból idézte, emellett az alperessel közösen döntöttek arról, hogy a gyermekektől, az otthonuktól a tanút eltiltják. A tanúnak nem volt bejárása a család körébe, a családi ünnepnek minősülő karácsonyt sem töltötte a felekkel, egyébként is egy teljes évig a felek nagyobbik gyermeke külföldön tanult.

- Az E. utónevű gyermek naplója teljes terjedelmében nem került csatolásra, holott abban kifejezetten terhelő tényeket írt le az alperesről, miszerint intézetbe akarta adni. Tanúvallomása nem tartalmazott konkrét tényelőadást arra, hogy mit kellett neki a felperes elvárásai szerint végeznie, ehhez képest súlytalan az a nyilatkozata, mely szerint stressz és feszültség volt a családban.

- Az elsőfokú bíróság nem értékelte, hogy a felperes az alperes elköltözése után az életközösség helyreállítása érdekében eredményes kísérletet tett. Az alperes nem vitatta, hogy az ingatlanba visszaköltözött, a másodfokú bontóperi eljárás alatt együtt éltek.

- Az alperes az elköltözéssel létbizonytalanságot, fűtetlenséget nem vállalt, üresen állt a berendezett családi háza. Az együttélés ideje alatt a házastársi közös vagyonból önmaga részére jelentős összeget elkülönített, elköltözését követő rövid időn belül két gépkocsit, későbbiekben egy jelentős értékű háromszintes ingatlant vásárolt. Nem volt realitása munkahelye elvesztésének, a felperes fizette a szükséges járulékokat. Az alperes a részítéletben kifejtett veszélyekre a perben soha nem hivatkozott. Az alperes V.-re költözése egyértelműen igazolja, hogy erősen kötődött az új kapcsolatához.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú részítélet helybenhagyását kérte.

Az ítéletábra elsődlegesen az elsőfokú részítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezési kérelemről döntött, és megállapította, hogy a részítélet rendelkező része és indokolása nincs összhangban, és az elsőfokú bíróság a másodlagos kereseti kérelem elbírálását megelőző elsődleges kereseti kérelmet - a részítélet tartalma szerint - elutasító döntésének indokát nem adta. Az érdemi döntés az ajándék visszakövetelése iránti másodlagos kereseti kérelem elutasításáról rendelkezik, ezzel szemben az indokolásból kitűnően az elsőfokon eljáró bíróság a házastársi közös vagyon megosztásának előkérdéséről, az ingatlan tulajdonjogára vonatkozó kereseti kérelemről döntött. A bírói határozat egyes részei közötti összhang, az elsődleges kereseti kérelem elutasítására vonatkozó ténybeli és jogi okfejtés hiánya a fellebbezési eljárásban orvosolható eljárási szabálysértés. Erre tekintettel a Pp. 252. § (2) (3) bekezdése nem alkalmazható.

A Csjt. 27. § (1) bekezdése a házastársi közös vagyon mellett vélelmet állít fel. Eszerint az életközösség fennállása alatt szerzett és annak megszűnésekor meglévő vagyontárgyakat a házastársak közös tulajdonának kell tekinteni, feltéve, hogy azok különvagyoni jellegét nem bizonyítják. Az egyenlő arányú közös szerzés vélelmével szemben bizonyítható, hogy az adott vagyontárgy megszerzése a különvagyoni ráfordítás folytán közös tulajdont nem keletkeztetett, ezáltal a tulajdonjog egyenlő arányú ingatlan-nyilvántartási bejegyzése sem helytálló. Az adott ügyben az alperes elismerte, hogy a T. úti ingatlan 22.000.000 forint vételárát a felperes a Csjt. 28. § (1) bekezdés a) és d) pontja szerint különvagyonnak minősülő készpénzből, illetőleg különvagyonára értékesítéséből befolyt vételárból fedezte. Az ítéletábra ezért mellőzte az elsőfokú részítélet indokolásából azt a megállapítást, mely szerint a volt házastársak az ingatlan vételár egy részét közösen felvett baráti kölcsönökből fedezték (17.P.29.572/2003/92. számú részítélet 3. oldal 4 bekezdésének utolsó fordulata). Az alperes a perben tulajdoni igényt az életközösség fennállása alatt végzett beruházásokra tekintettel sem érvényesített. Az alperes elismerő nyilatkozata azonban a felperes különvagyoni szerzésre alapított elsődleges kereseti kérelmének teljesítését nem alapozza meg. A felperes ugyanis az 1993. augusztus 9-én kötött érvényes szerződéssel különvagyonának egy részével rendelkezett, általa is elismerten az ingatlan $\frac{1}{2}$ részzel tartozását házastársának, az alperesnek ajándékozta. A különvagyonnal történő rendelkezés folytán a felperes az alperes nevén nyilvántartott $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadot kizárólag a

másodlagos kereseti kérelem az ajándék visszakövetelésének eredményessége esetén szerezheti meg.

Az elsőfokú bíróság a másodlagos kereseti kérelem elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta, a releváns tényállást a felek előadásának, a kihallgatott tanúk vallomásának, a csatolt okirati bizonyítékok adatainak egybevetése, azok okszerű, a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt elveknek megfelelő értékelésével helyesen állapította meg. Érdemi döntése, annak ténybeli és jogi okfejtése is helytálló.

A Ptk. 582. § (3) bekezdése értelmében az ajándékozó visszakövetelheti az ajándékot vagy követelheti az ajándék helyébe lépett értéket, ha az a feltevés, amelyre figyelemmel az ajándékot adta, utóbb véglegesen megghiúsult, és enélkül az ajándékozásra nem került volna sor. A fellebbezési érveléssel szemben az alperes a 92. sorszámú részítélet meghozatala előtti eljárásban már nem vitatta, hogy házastársa azzal az általa is ismert feltevéssel ajándékozta részére az ingatlanhányadot, hogy második házasságuk már egy életre szól, gyermekeiket együtt élve, családban nevelik fel. Az alperes nem vonta kétségbe, hogy a felperes feltevése lényeges körülményre vonatkozott és ennek hiányában a jelentős értékű ajándékozásra nem került volna sor. Az sem volt vitás, hogy a felperes feltevése az alperes és a felek nagyobbik gyermekének elköltözése után a házasság felbontásával véglegesen megghiúsult, a felek viszonyának megromlása, az alperes újabb házasságkötése folytán már nincs remény az együttélés helyreállítására.

A Ptk. 4. § (4) bekezdésében foglalt polgári jogi alapelv szerint saját felróható magatartására előnyök szerzése végett senki sem hivatkozhat, a másik fél felróható magatartására azonban az is hivatkozhat, aki maga sem úgy jár el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható. A törvényi rendelkezés az ajándék visszakövetelése körében is irányadó. Az ajándékozó ugyanis nem juthat ahhoz az előnyhöz, hogy a vagyonából az ajándékozás folytán már kiesett értéket visszaszerezze, ha a feltevés megghiúsulását felróható magatartásával saját maga idézte elő (PK 76. számú állásfoglalás V. pontja). Az ezzel összhangban álló következetes ítélkezési gyakorlat szerint az ajándékozó házastárs nem követelheti vissza az ajándékot, ha a házasság megromlása kizárólag az ő magatartására vezethető vissza. (BH1982. 191., BH1998. 279.) A fentiekre tekintettel a bíróságnak kizárólag a felróhatóság kérdésében kellett állást foglalnia. E körben a felperes állította, hogy a házasság megromlását, a feltevés megghiúsítását az alperes házassági hűséget sértő magatartása idézte elő. Ezzel szemben az alperes a bontóperi ítéletben foglalt megállapítással egyezően a felperes természetét, a családon belül tanúsított, hosszabb távon nem tolerálható magatartását jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a felperes terhére annak bizonyítatlanságát, hogy a házasság megromlásához, az életközösség megszakításához az alperes harmadik személlyel létesített kapcsolata vezetett. A bontóperi iratokból, a felek perbeli előadásából a feltárt bizonyítékokból megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a felek második házasságának megromlását, a házasság felbontását, az ajándékozásra alapot adó feltevés végleges megghiúsulását az

ajándékozó felperes magatartása okozta. Erre tekintettel az alperes a Ptk. 582. § (3) bekezdése alapján az ajándék visszaadására nem kötelezhető.

A fellebbezési érveléssel szemben az ítélet tábla kiemeli, hogy az 1999 októberében írt és az alperes részére postán küldött levelében (82. sorszám) a felperes maga is elismerte, hogy „sérelemből” hiba volt „retorzióval válaszolni”, „ez az oka annak, hogy idáig fajultunk”. A 2000. november 4. napján kelt, a közfelfogás szerint szerelmeslevélnek nem minősülő, „önismereti vallomás” elnevezésű okirat (82. sorszám.) tartalma az alperesnek a felperes természetére, magatartására vonatkozó állítását kétséget kizáróan alátámasztotta. A hivatkozott iratban a felperes önmagát vehemens, indulatos és olyan emberként jellemzi, aki az egyszerű dolgokat is képes túlbonyolítani, saját elvárásait tekinti mérvadónak, véleményéhez konokul, szavakon lovagolva, adott esetben feleslegesen, meggondolatlanul „visszaütve” ragaszkodik. Azt pedig a felperes csak állította, de az alperes tagadásával szemben nem bizonyította, hogy az okirat az alperes diktálása alapján készült.

R.K. tanúvallomása (86. sorszámú jkv.) bizonyította, hogy a felperesnek a családdal kapcsolatban elvárásai, rendszabályai voltak, azokat betartatta, a mércét magasra tette, elégedetlensége türelmetlenné, indulatossá tette, indokolatlan hangulatváltozásai is voltak. A felperes édesapjához hasonló indulatos természetére, határozott véleményalkotására tanúvallomásában édesanyja, **H.I.-né** is utalt (88. sorszámú jkv. 11. oldala).

A felek közös, nagyobbik, **E.** utónevű gyermekének korabeli naplójából csatolt kivonata konkrét eseményekhez kötve, megfelelő támpontot nyújt a felperes magatartásának értékelésére, a családban kialakult feszültség megállapítására. A fentieket tovább erősítette a gyermek tanúvallomása és kiegészítette a vele baráti kapcsolatban álló, a felperes által meg nem cáfolt, közvetlen tapasztaláson alapuló **J.B.** tanúvallomása. Az ítélet tábla megjegyzi, hogy a fellebbezésből kitűnően a napló a felperes rendelkezésére áll, így nem volt akadálya az alperest terhelő adatok okirati bizonyításának.

A már hivatkozott bizonyítékokkal alátámasztott alperesi állítás megdöntésére a felperesnél két ízben is elhelyezett, hozzá erősen kötődő, az apai magatartását példaszerűnek minősítő, a felperes perbeli álláspontjával összhangban álló **N.** utónevű gyermek írásbeli nyilatkozata (90. sorszám), a felperessel alá- és fölérendeltségi viszonyban álló **B.I.** tanúvallomása nem alkalmas. Az elsőfokú bíróság helyes okfejtése szerint a felekkel baráti kapcsolatban álló **B.H.-nak** nyilvánvalóan nem volt ismerete a családon belüli belső feszültségről. A felperest természete, az alperes által állított magatartása pedig kétséget kizáróan nem tette alkalmatlanná a nála elhelyezett kisebbik gyermek gondozására, nevelésére.

Az alperes nem vitatta a felperes állítását, mely szerint 1999. év februárjában találkozott **M.L.-el** **R.K.** tulajdonában álló **v.-i** ingatlanban. A Pp. 163. § (2) bekezdése szerinti fenti való tény, **Sz.Á.** vallomása és a következtetéseken alapuló fellebbezési érvelés a felperes bontóperi előadásával és a perben feltárt további

bizonyítékkal szemben nem bizonyítja az alperes házastársi hűséget sértő magatartását.

Az alperes és **M.L.** egyezően állították, hogy a házassági életközösség megszűnése után kerültek közelebbi kapcsolatba. A felperes a **Budapesti** I. és III. Kerületi Bíróság előtt folyamatban volt bontóperben a 2000. február 17. napján tartott tárgyaláson maga adta elő, hogy az alperes 1999. év tavaszától létesített más személlyel kapcsolatot, „...biztos magányos volt és ez játszhatott közre abban, hogy kapcsolata alakult ki.” **R.K.** tanúvallomása (86. sorszámú jkv.) a felperes állításával szemben bizonyítja, hogy a tanú a tulajdonában álló **v.-i** ingatlan ellenőrzését rokonai, illetve a szomszédok látták el. Az alperes 1988. év szilveszterén jelezte a házasság megromlását és szükség szerint kérte a tanútól a tulajdonában álló ingatlan használatának biztosítását. **B.H.** (88. sorszámú jkv.) vallomása alapján egyértelműen megállapítható, hogy az alperes elköltözését követő 3-4 nap elteltével az ingatlan fűtése érdekében a tanú és házastársa biztosította az alperes számára a gázpalackot, és az alperes ekkor csak kialakuló kapcsolatáról tett említést. E bizonyítékok összességében cáfolják a felperes állítását, és az elsőfokú bíróság helyes érvelése szerint nyomatékosan kétségessé teszik **Sz.Á.** tanúvallomását.

Kétségtelen, hogy az alperes az életközösség megszakításakor az anyagi jólétet hátrahagyva, a felperes által is elismerten, hideg téli időszakban költözött a fűtetlen, harmadik személy tulajdonában álló ingatlanba. Elköltözésével felvállalta a felperesi céggel fennálló munkaviszonya megszűnésének lehetőségét is. Az azonban a volt házastársak vagyoni jogi elszámolására tartozó kérdés, hogy az elköltözéskor milyen összegű közös vagyonba tartozó pénzeszközzel rendelkezett.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletét a rendelkező részben írt pontosítással, meghaladóan visszautalva az abban kifejtett helyes indokokra is, a Pp. 253. § (2) bekezdésének alkalmazásával helyben hagyta.

A sikertelenül fellebbező felperes a másodfokú perköltség - a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése, a 4/A. § (1) bekezdése szerint megállapított, a kifejtett képviseleti tevékenységhez igazodó, az áfával növelt ügyvédi munkadíj - megfizetésére a Pp. 239. §-a szerint irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles. A felperes a fellebbezési illeték viselése alól az Itv. 51. § (1) bekezdése alapján mentesült.

Budapest, 2011. január 18.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Baloginé dr. Faiszt Judit s.k.
előadó bíró

Dr. Hegedűs Mária s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: